

CARTA OBERTA A LA FSB - P. S. O. E.

"NO" A LA DIPUTACIO

Felipe González

Benvolguts amics:
Quan la FSB - P.S.O.E. s'adherí a la Campanya Popular per la Cooficialitat del Català -per cert que va esser el primer partit que ens va fer arribar oficialment la seva adhesió-, en vaig tenir una sincera alegria, que fou compartida -em consta- per molts d'altres membres de l'Assemblea de la Campanya.

En primer lloc, perquè la vostra ideologia em mereix profundes simpaties, i després perquè tractant-se d'un partit d'àmbit d'Estat espanyol, estau en situació privilegiada per fer arribar la nostra reivindicació a les zones de parla castellana.

He anat llegint els vostres comunicats, i després perquè que la conferència de Felipe González era anunciada com si ens trobàssim en una situació lingüística normal: en català, i amb el títol en castellà. Vaig acudir a la conferència amb l'esperança (¿ingènua, potser?) de veure proclamada públicament la reivindicació de la Cooficialitat pel Secretari General del P.S.O.E.

L'aspecte de la sala, abans de començar l'acte, semblava respondre a la meua esperança: Bandera de Mallorca, i cartells on l'ús de la nostra llengua era absolutament prioritari. Per això la decepció va esser més gran, en veure que l'acte s'anava desenrotllant d'una forma totalment aliena a la nostra problemàtica, tal com es podria haver realitzat a Soria, a Saragoassa o a Sevilla (on hauria resultat, com és natural, igualment "despersonalitzat"). Començant pel parlament d'E. Alonso, fet en castellà sense cap disculpa prèvia, com si fos la cosa més natural del món, i seguit per la conferència de Felipe González, tot l'acte em resultà estrany i llunyà.

Es veu que es parlà d'autonomies i del dret d'autodeterminació, però en termes d'una absoluta vaguetat,

que en feien una mena de "música celestial".

L'endemà vaig llegir unes declaracions de F. González on reconeixia que les principals dificultats per a una unificació dels grups socialistes de l'Estat espanyol es troben en els partits "regionalistes" o "nacionalistes", i més tard unes altres (publicades a ULTIMA HORA) on diu que no parla gaire d'autonomies "perquè ningú pensi que cau en la temptació de la demagogia"; que creu que no hi haurà estabilitat fins que es trobi "una bona forma d'estructuració federal de l'Estat", però que té por que "la reacció contra el centralisme absolutament irracional que hem patit provoqui un excessiu cantonalisme que pot esser manipulat per la burgesia i perjudicar greument la lluita per l'alliberament del poble".

Tot això em sembla un cúmul d'equivocacions que perjudicaran sense cap dubte la causa del poble i la difusió del P.S.O.E., i m'he decidit a fer una crida pública als membres mallorquins del partit exposant-vos una sèrie de consideracions que em semblen importantíssimes i que vosaltres sou els més indicats per a fer-les entendre als vostres companys castellans.

En primer lloc, mentre els alts dirigents del P.S.O.E. actuen d'acord amb les declaracions que he citat, toparan amb dificultats insalvables per a una acció conjunta amb els grups socialistes "regionalistes" o "nacionalistes" (i no per culpa d'aquests), i els resultarà impossible captar per al seu partit gent que, com jo mateixa, té simpaties per la seva ideologia diguem-ne "social", però considera prioritari que la seva personalitat com a poble sigui respectada.

Pensau que no és possible lluitar per la justícia social, sense lluitar al mateix temps contra la discriminació lingüística. Quan Felipe González deia que les regions riques han d'ajudar les regions econòmicament deprimides, em sentia ben d'acord

amb ell; però tenia ganes de dir-li allà mateix que, des del punt de vista de la cultura del poble, aquestes regions riques són precisament les més deprimides (i oprimides): estan reduïdes a l'analfabetisme col·lectiu. I les regions "riques" en aquest aspecte, que són les de parla castellana, tenen l'obligació moral d'ajudar-nos a sortir d'aquest estat. De la mateixa manera que no hi pot haver un autèntic alliberament de les classes populars sense el sacrifici (fet de grat o per força) de les classes actualment privilegiades, tampoc no aconseguirem la justícia pels pobles actualment oprimits, sense el sacrifici dels injustos privilegis lingüístics dels castellans.

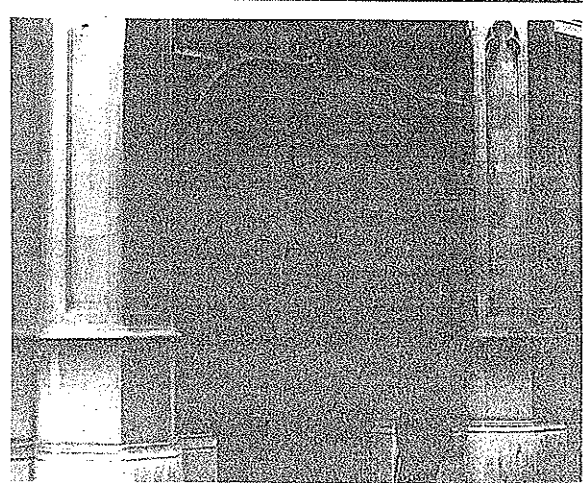
Parlar d'autonomies, en aquests moments, no sols no és una "temptació demagògica", sinó que és una necessitat urgent de tots els partits polítics. M'estranya que F. González tenguí por de semblar demagògic si parla d'autonomia, i no en tenguí quan parla de "retornar al poble la seva sobirania", ja que la llarga etapa dictatorial que acabam de deixar enrere també justificaria reaccions extremades en aquest sentit, que també podrien esser manipulades. Que consti que em sembla correcte i necessari que parli d'una manera clara de la posició del partit en aquestes qüestions, però és igualment necessari que plantegi amb la mateixa claredat la qüestió de l'autonomia.

Quant al perill de cantonalisme, és evident que serà tant més gran, com més difícil resulti a les "regions" o "nacions" amb personalitat pròpia actuar conjuntament amb els altres pobles de l'Estat espanyol sense sacrificar drets i llibertat essencials com a poble. No es podrà trobar "una bona forma d'estructuració federal de l'Estat", si aquesta estructuració no es fa amb un respecte total a la personalitat dels membres de tal Estat. Per això, la millor aportació que podria fer el P.S.O.E. a la recerca d'aquesta forma d'estructuració federal, seria plantejar amb claredat i valentia el problema de les autonomies, i assumir i difondre la reivindicació de la Cooficialitat de les llengües oprimides de l'Estat espanyol, en igualtat total de drets amb la que fins ara ha estat "oficial", i amb totes les conseqüències de justícia social que això implica.

Per això us deman que, vosaltres que podeu comprendre millor que els vostres companys castellans l'amplitud del problema, prengueu com una de les tasques més importants la de difondre i fer assumir la nostra reivindicació dins tot l'àmbit del partit. Crec que hi ha molts de mallorquins que estan d'acord amb mi, iestic segura que, a mesura que augmenti la consciència i s'implantïn les llibertats democràtiques, n'hi haurà encara molts més.

Ben cordialment,

Aina MOLL

Els diaris de Mallorca donaren a la notícia el relleu que es mereixia, de manera que tots ho heu pogut llegir: En el Ple de la Diputació del divendres 28 de maig, un Diputat demanà que s'usàs "la llengua vernacle" en el capítol de "precis i preguntes", i el President, general Coll de San Simon, li digué que NO. I els altres Diputats no protestaren, i la nostra llengua quedà proscribida de la "nostra" Diputació.

Sembla que el general afegí que "demanaria permís a Madrid", o que "sol·licitaria un informe jurídic" sobre la qüestió.

Tot plegat faria ganes de riure, si no fos que fa ganes de plorar. Quan tothom, començant pels mateixos membres del Govern, parla de la necessària i urgent descentralització, de la propera autonomia d'Ajuntaments i Diputacions, i assenyala aquests organismes com a gestors naturals dels interessos del poble, resulta que només UN dels nostres Diputats procura introduir la llengua del poble en el Ple de la Diputació, i que el President li diu que NO, i ningú protesta! I el President diu que rectificaria la seva decisió si DE MADRID li donen permís! Ens agradaria veure la cara que posaran les autoritats de Madrid, en rebre la consulta! Després d'això, segur que ja no els estranyarà que el senyor President de la Diputació de les Balears els consulti si està permès respirar, a les Illes!

Ja sabem que el mal anomenat decret de "protecció de les llengües regionals" PROHIBEIX l'ús de tals llengües en les actes del Ple, però és evident que es tracta només de les actes, no de l'ús que se'n faci a les discussions. En tot cas, s'han publicat testimonis de nombrosos Ajuntaments i altres organismes que usen exclusivament el català en els seus plens, i ningú els ha cridat a l'ordre, després de la publicació del fet. I evidentment, la gestió que la nostra Diputació en ple (i totes les altres) hauria d'haver fet, és la petició d'una reconsideració d'aquest punt del Decret, que mutilla injustament l'ús de les llengües que diu voler protegir.

LA COLUMNA DE FOC tenia ja molts de motius de queixa de la "nostra" Diputació. Per exemple: la lentitud del projecte de "Ciutat assistencial", que Mallorca necessita tant, i que podria resoldre definitivament el problema de la Facultat de Medicina que el poble de Mallorca reclama. O l'escassíssima ajuda que ofereix a entitats culturals com l'Estudi General Lul·lià, per exemple, i la ineficàcia del Centre d'Estudis Balearics...

Però el NO a la nostra llengua ha esgotat totalment la nostra paciència, i ara som nosaltres que deim:

NO a una Diputació que no sap defensar, ni tan sols conèixer, els interessos del poble!

NO a un President de la Diputació capaç de VETAR la llengua de Mallorca!

NO a cert Diputat que sovint s'enfronta amb el President, i que aquesta vegada va callar com un mort!

NO a uns Diputats que no saberen alçar la veu en defensa de la nostra llengua!

Excloem el Diputat (vingut de Menorca) que va presentar la moció, però pensam que NO ha de voler fer feina en tal companyia.

Confiam que el nostre NO serà assumit per tots els illencs que estimen la nostra llengua.